

עקבות ביהול

(המשך מעמוד 5)
 מומינים אותנו לאכול צהררים. אבל לפני שמספיקים לטעום משהו, כבר לא רואים את האוכל, הכל מלא חול.
 חוזרים בחזרה. בדרך מתעכבים ליד משלט הצנחנים ומסיירים עליו. יענקלה אומר: "תראו איזה הפירות הם עשו. רק בשביל לחפור ככה כבר מגיע להם אבראבו". ממשיכים. ורואים שמתחיל להיות חושך. ניתנים ספיד אבל בכליזאת מחשוך. ועכשיו מתחיל העסק. מדליקים אורות מלאים, אבל כל רגע נופלים לבורות, נתקעים לתוך ואדיות, קופצים עד השמיים ונתקלים עם הראש בברזלים של כיסוייהגג.
 חוזרים רוצצים ושבורים, עם שכבה של חצי מטר אבק לבן על הפרצוף. הולכים לישון בלי להתרחץ. יש רק שתי אפשרויות: אי שהאבק ירד מעצמו או שבמשך הזמן יתחסף עוד יתר.
יום שני, 12 בנובמבר: מתחילים לעטוף באימונים. מסיר בסביבות המאהל להכנת תרגילים. חוזר בערב, נכנס לאהל, מדליק פנס נפט, מתיישב על הארץ וחושב מה יהיה הסוף. נכנסים החברים. הרבסטל, קצין המודיעין, שלושה סיירים, סמל החובשים, קצין הקשר, מתיישבים על האלונקה, נשכבים על הספסל, אחד יושב על השולחן ומתופף עם הרגלים על הסא. אומר ליענקלה שיתן סיגוריה. ההוא מוציא "פלייארס". רוצה להדליק אותה עם הגפרורים שלי. חבל על הגפרורים, אומרים שניים מהחברה, וכל אחד מוציא מצית אמריקאני חדש. שואל אם מישו קיבל חבילה מאמריקה. החברה צוחקים.

חופש, חופש, חופש!

יום שלישי, 13 בנובמבר: מתברר, שאחי של יענקלה הרבסטל, הוא קצין הבטחון של אל-עריש. מהלים סוף-סוף לראות פעם אחת מה יש בתוך העיר הזאת. מצטייד בדיש לאה, וניסע. מתקשר עם קצין הבטחון ומסייר באל-עריש. הכל כמו מת — עוצר בעיר. ילד כבן שלוש, לבוש כותונת מזהמת, מציץ מדלת אחת הבקתות, צוחק ומסתחר. שלושה שוטרים ערביים שהושארו בתפקידם. נסיירים ברחוב. במקום נשק יש להם מקלות דקקים, ועל הפרצופים — מבק קפוא. אחריהם הולכים שוטר ושוטרת צבאיים — הוא עם רובה, היא עם סטן. פתאום אני מרגיש שהשוטרים הערביים מסתכלים עלי בהמון מבטים מוזרים. מעניין היה לדעת מה הם חושבים. ניגש לשמשה גדולה של בית-קפה ערוב ומסתכל על עצמי: מדים מרופטים, מלוכלך, זקן מגדל פרא, עוזי משתלשל מהכתף ועל הראש כובע פראווי; אולי בעיניהם אני מסמל את הכובש האכזר המתקשט בנוצות המנוצת. מה היו אומרים לוא הייתי ניגש אליהם ואומר: שלום, קוראים לי יענקלה ואני שונא מלחמות. איך אתם מרגישים?

שטויות, ממילא לא היו מאמינים לי.
 מסתלקים משם ונוסעים לשפת-הים. חורשת הדקלים שוממה. רק שני חיילים משטרעים מתחת לאחד העצים. נראה כי אחד מהם מפקד טנק, והאחר — פקידה ראשית.
 טובלים את הרגלים בים-התיכון וחוזרים בחזרה.

יום רביעי, 14 בנובמבר: סיור לקלעת-אנבל. שואלים את מפקד המקום איך העניינים. אומר שאצלו תעסוקה מלאה. בבקשה לראות: המאפיה עובדת במלוא הקיטור. יש מתסנים ענקיים של מצרכים. כתה אחת לשה בצק, אחרת מגלגלת אותו, שני חיילים רודים פיתות. רוצים לאכול משהו? מה אתם אוהבים? מלוח או מתוק, יש מכל המינים. אפילו כיסנים ממולאים בשר, אוכלים, נפרדים, חוזרים. הדרך היא הכי גרועה בעולם. הדרך לסואץ הייתה זהב לעומת הטילטולים פה.

יום חמישי, 15 בנובמבר: הרוג מכל הנסיעות האלה. נשאר באהל, לוקח אלונקה, שוכב על הגב וסופר את הובובים על התקרה.

יום ששי, 16 בנובמבר: עושה טיול לרצועה ולעזה. מסיר בעיר הערבים יושבים על המדרכות ומעשנים, נעצר עם הגיפ. מכל הצדדים מקיפים אותי ילדים הרוצים למכור סיריות. משטרה צבאית מונקת למקום. הילדים נפוצים לכל רוח. השוטרים תופסים אחד. נותנים לו בעיטה ביטחון ומסתלקים. מסבירים שהוצא איסור מטעם המושל על מכירה לחיילים.
שבת, 17 בנובמבר: חופשו! חופשו! הודיעו לי שאני יוצא לחפש מיום שני הבא עד יום רביעי. יענקלה הקמץ בא לאהל ואומר שגב הוא יוצא ביום שני. מחליטים לנסוע ביחד. ועושים תכניות.

נכנס סיור ואומר: "סליחה, אולי אפשר לשבת פה רבע שעה ולכתוב מכתב?" עד שאני מתלבט אם להעמיד פרצוף רציני של קצין ולהכריז רשמית כי כאן לא חדר תרבות, או אם להיות בן-אדם הגון מפני שבפעם זה לא מפריע לי, שואל אותו יענקלה:

"למי אתה כותב?"
 "לאשתי."
 "היא כבר כתבה לך?"
 "בטח."
 "איפה המכתב שלה?"
 "הנה פה. אני רוצה לענות לה עכשיו."
 "טוב, אז אתה יכול לכתוב כאן בתנאי שתתן לי להקריא את המכתב שלה ואחרי זה גם את מה שאתה כותב לה. מסכים?"

"אני מנשקת את שפתיך"

רב שלומות לך, יענקלה יקירי!
 מה אתה לא כותב? כולם כבר משתחררים או שבאים לחופש ואתה אפילו עוד לא כתבת לי פעם אחת. יענקלה, אני דואגת לך נרא. אמא באה אלי כל יום אחרי הצהררים, או שאני הולכת אליה. אנחנו יושבות נסורגות ומדברות עליך ואני מרגישה כאילו שאני זקנה כמו אמא. מצחיק, לא? אוי, כמעט ששכחתי לספר לך את הדבר הכי חשוב. תאר לך, ורדלה קמה היום לבד בלול, חייכה אלי ונפלה בחזרה. אתה יכול לתאר לך את זה? יענקלה, אתה מוכרח לבוא הביתה, אם לא בשבילי אז בשביל ורדלה. אחרת היא עוד יכולה להתחיל לכת לפני שתחזור הביתה. איך שהיא הייכה אלי היום ואחר כך נעלם אחורנית, זה היה כליכך נפלא! למה כולם מסתדרים עם חופש ובכלל, ורק אתה תמיד אחרון? חוץ מזה אין אצלי שום דבר חדש. אמש הלכתי עם אמא לשמוע הרצאה על המצב, במועדון של השיכון. המרצה היה נחצה ממרכזו המפלגה. אתה בטח זוכר כמה שהוא השמין בזמן האחרון. עכשיו הוא ע ד יותר שמן. כל פעם כשהוא הזכיר את הגיבורים שלנו הוא טפח לעצמו על הכרס ואני חשבתי שאני מתפוצצת מצחוק. אמא כעסה עלי כל הזמן, אבל לא יכולתי להתאפק. מרוב צחוק לא הספקתי בכלל לסרוג, וכפעם אחת אפילו כמעט נפלתי על כל העיניים. הוא הסביר שהכל היה מוכרח לקרות בדיק כמו שזה קרה, מפני שלא היה מוצא אחר. חייכתי כל הזמן שהוא יגיד מה יהיה, אבל על זה הוא לא דיבר. אחריו הופיע אקורדיוניסט ולמדנו שלושה שירים חדשים-לגמרי על סיני והיה דוקא נחמד.
 אתה בטח חושב שאני איומה. כל הזמן אני מספרת על עצמי, בזמן שאתם סובלים שם גורא מהקור והחול וכל הדברים האלה במדבר. יענקלה, אני מוכרחה לספר לך משהו באמת נורא: אתה זוכר את שולה המבלוק של איצקוביץ זאת שהלכה עם מאירקה

תחרות נעלי סלוא לבנות שבעי עשרה

סלוא

אם יש לך אותה הרגשה אביבית של בת שבע-עשרה ואם יום הולדתך חל במארס, אפריל או מאי ואת רגילה לבחור בנעלים חדישות, יפות ונאות, קני את נעליך אך ורק בחנויות **סלוא** חכי בהנחה של

25%

פרטים מלאים על תחרות בחי-רת, נערת 17 לאביב 1957 תקבלי בחנויות **סלוא** תל-אביב, רחוב אלנבי 44 ירושלים, רחוב יפו, בנין סנסור.

נעלים לצעירות בלבבן

דנטול DENTOL משחת השיניים הצרפתית

מכילה ACIDE PHENIQUE התכשיר הרפואי למניעת רמום הניכיים

ספריית פועלים

תל-אביב, רחוב אלנבי 73 הופיע:
 בלדה ספרדית מאת ל. פויכטונגר עברית ע. קורנפלד רומן היסטורי מחיי היהודים בטולדו במאה ה-13 אורלוגין מס' 13 בעריכת א. שלונסקי אדם מגביר כחו מאת ב. חזן אשר אהבנו — שירים מאת נתן יונתן צירים מאת יחזקאל קלחי 12 רישומים ותחרוטים מאת גרשון קניספל בתיק מהודר, בפורמט 35x50